

nesreči prišel? Kozoprsk mu jame pripovedovati: Za božjo voljo, kako? — sam Bog to vé, kako! Kteri satan te je sinoči obsedel, tega ne vem, ali gotovo je bil Belcebub! Ko pridemo iz Šiške čisto mirno do flečkajarskega mosta, pribobnajo ravno Gutheilarji iz špitalske ulice nam nasproti, bili so nekje na deželi. Komaj jih ti zagledaš, ni te bilo več obrzdati. Kot stekel volk se zakadiš med-nje in razvijal si silovito moč, kakoršne se ni nikdar nihče nadjal, Samson iz starega testamenta je bil proti tebi otročiček, kot polena si nesrečneže v Ljublanico metal in — — — zdaj se chefova vrata odpró, strašni Tschertschuschnigg se prikažejo in pogledajo nesrečnega Boštjana tako, da je mislil, da so se oči chefove v sulice spremenile. Namignejo Kozoprsku, ta se odstrani in mrtvaška tihota nastane, Tschertschuschnigg se možato po pisarni sèm ter tjà sprehajajo mrmraje: „strašni dogodki! strašni dogodki!“ Boštjan se je moral na zid nasloniti, ker ni mogel več stati, vsak čas je mislil, da bo omedlel, ker videl se je v duhu na véšalih v stoterih podobah, kako se sèm ter tjà maje, in kako mu neusmiljeni vetrovi kostí stresajo. — Po kakih 10 minutah pride Kozoprsk z žandarmerijskim stotnikom, ki je bil po navadi vsakdanji Tschertschuschniggov pajdaš pri „polimanem kebru.“ Zdaj namigne chef Boštjanu, naj se za nekoliko časa sam v njegov bureau odstrani. Boštjan je slušal mehanično kot avtomat, in kakor pijan se je podal v Tschertschuschniggovo pisarno. Zdaj je še le na tanko pregledal ves svoj položaj, zdaj ga je hud kès zgrabil, da ni davi skozi Trst v Ameriko bežal; zdaj je videl, v kakošne zanjke je zašel, in da je stotnik nalašč po-nj prišel, na Žabjek ga cefrät. — V tem skrajnjem hipu se v Boštjanu strašna eneržija porodi, sklene, da ne bode on na noben način na véšalih umiral; želi si ciankali, revolver, puško, pištolo ali vsaj kuhinjsk nož, pa osvedoči se, da je še žepni nožič, ko se je v jutro preoblačil, domá pozabil. Ali zdajci ga misel skrajnjega zdvojenja navdá, čul je komaj pred tednom od Ablativa, da je novo kupljeno črnilo neznanu strupeno, zgrabi strastno Tschertschuschniggovo veliko tintnico in jo pripogne k ustim, in roke mu drgetajo, izmuzne se mu in polije se s črnilom od vrha do tal. Bil je že ves zmešan, rekel bi, da je že skoro popolno obnorel, zasveti se mu nekaj v kotu, bil je vrh Tschertschuschniggove marele, spomni se samoumora rimskega cesarja Nerona, strastno se toraj vrže na marelo in si jo hoče skozi prsi predreti! — V tem hipu se vrata odpró in ves bureau — bilo je do 10 uradnikov — s chefom na čelu se na pragu prikaže. Prvi trenutek so vsi ostrmeli, videč črnega Boštjana, slonečega na mareli, ko je od vseh krajev črnilo curkoma od njega kapljalo. Ali prvemu začudenju je sledil nepopisen humoričen krohot, ki Boštjana kmalu podučí, da še niso žabjek in véšala tako blizo.

Od tistega časa, kar se je hotel gosp. Boštjan Nebodigatreba, kakor cesar Neron, s Tschertschuschniggovo marelo „fentati“, nisem ga več videl; niti ga ne dobiš v znanem koticu poprejšnje Salomonove (zdaj Schmidove) kavarne, niti pri „polimanem kebru“, niti ne nikodemuje več pri „debelem botru“. Čul sem, da pripravlja zdaj „hrabre Šišenčanke“ za tisk in za igranje na ljubljanskem gledališči. To je zadnje znamenje o njem, da še živi. Če se bode možu ljubilo, še kaj imenitnega počenjati na tem grešnem svetu, tudi jaz ne bom tako lén, da tega ne bi povedal svojim bralcem.

Dopisi.

V Gradcu 14. febr. * — Kakor druga leta v predpustu, tako je tudi letos osnovalo marljivo društvo

„Slovenija“ veliko besedo s plesom. Nobenkrat poprej se ni bilo zbralo toliko ljudi pri teh vrsticah kakor pred sinočnem in iz tega se prav jasno vidi, da dobivajo od leta do leta več veljave in podpornikov. Prostorne sobane Seifove so bile jako lepo okinčane in nad odrom je visel umeten grb z nadpisom „vzajemnost“ — za naše čase in zadeve jako pomenljiva beseda. Razun treh družih pesem smo letos tudi prvokrat čuli Ipavčevu veličansko kompozicijo Koseskijevega „Kdo je mar.“ Skladatelj sam je spremljal pevce na glasoviru, ki so iskreno izvrševali svojo nalogo, kakor je le dano navdušenosti in kreposti mladih src. Nikjer ne bi bil mogel dobiti tudi strog presojevalec pomanjkljivosti, kajti vjemalo se je vse do dobrega. Pri tej priložnosti smo pa nekaj še posebno čutili, namreč to, da bi priljubljeni skladatelj skoro izdal delo, s katerim se smemo po vsej pravici ponašati, da bi se splošneje med slovenski svet vcepilo. Da je bilo obilo priznavanja vsestrane zadovoljnosti, se umé ob sebi. Po petji je bil ples do ranega jutra in tudi tû je bilo za neplesavce kakor plesavce marsikaj, kar je je moglo opomniti domorodnega čutja, vzlasti iz narodnih pesem sestavljena lepa overtura in več družega, kar jim bode ostajalo gotovo dolgo v spominu. Sešlo se je bilo okoli 600 ljudi in med njimi smo zapazili tudi rektorja visocih šol, kakor tudi več profesorjev, katerim se tudi ni brala dolgočasnost na obrazih. Prvikrat je, da je najviša oseba vseučilišča prišla tudi k slovenski veselici, kar je bilo se vé da vsem posebno po godu. Da je gospej in gospodičin bilo več od družih let, zopet kaže, da imajo slovenske veselice dober renomé, če še dalje ne smemo sklepati. Za drugokrat vabimo tudi nekatere pisalce naše sicer cenjene „Danice“ na slovenske shode in to le iz zgolj tega, da bi se prepričali, da ni naša mladež nikakor taka, kakor jo nekteri obrekujejo. Dokler ne bomo brali dokazov, mrzimo take možé, ki opravljajo naše nadepolne mladenče in je devajo ob dobro imé. Stariši vže tako neradi pošiljajo svoje sinove le-sem ali pa v Beč; ako pa potem še take stvari beró, ki so „nota bene“ pri tem še celó izmišljene, rad pritegnem, da se v tacih zadevah svojemu srcu celó izneverijo. Le nikjer pretiranosti in povsod vzajemnost in bratovska ljubezen, ki nikdar brez vzroka in premislika ne sodi in obsoja!

Sevnica na Štaj. 12. febr. — Tudi pri nas smo Vodnikov rojstni dan slovesno obhajali. Čitalnica naša je napravila veliko besedo s plesom. Počela se je s čveterospévom „Pozdrav.“ Po odpetem zboru govoril je prav krasno gosp. župnik Ripšl na slavo Vodniku, pretresovaje pesnikove zasluge za narod slovenski in s krepkim klicem na svitlega cesarja je končal svoj govor. Po govoru so peli „himnus“ od dr. Benj. Ipavca. Po tem je Drnjačeva Cilka prav mično govorila besede Potočnikove „Vodniku.“ Po končanem govoru se je počela glediščina igrati „Župan“ od Vilharja. Igrali so čitalnični udje in sicer tako dobro, da smeha ni bilo ne konca ne kraja. Po končani besedi je bil ples. Vsa zabava je bila res tako lepo vredjena, da enake tukaj še nismo doživeli. Naj bi se taki večeri večkrat ponavljali!

V Gorici 8. febr. * *) — Siva megla se vlačí danes po Gorici ter zakriva nam solnca zlatorumene žarke, ki spominjali bi nas na prihajočo spomlad. Vkljub otožnemu vremenu mora človeku pa vendar srce poskakovati, ko vidi, da vse po bliskovo napreduje. Umrl je v Ribnici, kakor so „Novice“ povedale, dekan Ignacij Holzappel, ki je po misli nekterih malomodrih glav čuden testament zapustil: 50 do 60.000 goldinarjev za

*) Lepo prosimo obljubljenega.

gluhomutce na Kranjskem. O večni ti pokoj, blaga duša! — Vedel je rajni, da s tem reši veliko nesrečnežev, ki bi v surovosti morali prebiti vse dni svojega življenja, odločeni od društva človeškega, bolj divji zveri kot človeku podobni, v šibo sebi in svojim sosedom. Kranjci! to vam piše Goričan: Holzapfel je večnega vreden spomina! Vi pa ste srečni Kranjci! Sicer je tukajšnja naša naprava za gluhomutce toliko kolikor prezidana, ponovljena skozi in skozi, kajti blagi gospodje v našem deželnem odboru se trudijo, rekel bi, noč in dan, za reorganizacijo tukajšnjega zavoda; al dva jezika in dva učenika ostaneta le dva jezika in dva učenika. — Vam Kranjcem ne bo treba bojevati se z dvema jezikoma, če tudi ne bote imeli več kot sama dva učenika. Voščim vam srečo vašemu početju, kajti finančne ovire ne bodo vas zadrževale napraviti zavod za nesrečne svoje brate, ki so mutasti in gluhi.

Iz Gorice. — Govor dr. Lavričev, ki smo ga omenili ob priliki Vodnikove veselice, glasil se je blizo tako-le: „Gospôda! Narodi, kateri umrle svoje slavne možé tako častijo, da jim v spomin napravljajo posebne slovesnosti ali da jim celó spominke stavljajo, so po spričbah zgodovinskih le taki narodi, ki stojé na visokejši stopnji omike. Oslavjaje svoje prvake častijo tudi sebe, ker dokazujejo s tem, da razumejo duševna dela svojih prednikov, in da jih znajo ceniti. Vrh tega pa spodbadajo take svečanosti in taki spominki mlajše talente, da posnemajo veličastno delovanje teh mož. — V vrsto takih izobraženih narodov smo tudi v tem obziru stopili mi Slovenci, ker se je lepa ta navada, čislati svoje vredne možé, pri nas že vkoreninila. Danes slavite našega Vodnika spomin, in gotovo se to še posebno spodobi gimnazijski mladini, ker bil je Vodnik gimnazijsk profesor, prvi narodni pesnik, mladini ljub prijatelj. Kar pa nas goste najbolj veseli, je to, da slovenski mladenči Vodnika slavijo s svojim gospodom učiteljem vred, kateri s tem svetu kaže, da mladež slovenska pravo pot hodi, ako se hvaležna kaže možu, ki se je neumrle zasluge pridobil za domovino našo.“

„Gospôda! Kadar smo mi starejši možjé bili na gimnazijah in vseučiliščih, nikdar nismo prišli v tako prijazno dotiko s profesorji, kar je mene in nekatere izmed nas zeló žalilo. Naši vzori bili so le atenske učilnice v prijaznih logih in na bregovih klasičnih potokov Cefisa in Ilisa, — tam, kjer so grški modrijani učili in večidel skupaj živeli s svojimi učenci. To skupno življenje pa bilo je prevažen pogoj grškemu razvoju v znanstvih, kajti vpliv, ki ga imajo učitelji na učence, je veliko večí zunaj učilnice kakor v učilnici. Če ljubljene učitelj mladenče prijazno tudi zunaj šole nagovori in v dobro spodbada, to najbolj navduši mlada srca, ki se prav lahko vnamejo za vse, kar je dobro in krasno. Priložnosti je pa skozi celo leto dovolj. Vem sicer, da ne moremo Atenčanov popolnoma posnemati, ker so se okoliščine zeló spremenile; vendar je sém ter tje po Evropi kak profesor v duhu starih modroslovcev ravnal pečaje se zunaj šole z mladenči, in povsod so taki učitelji izgijali može, ki so jim bili izvrstni nasledniki v znanstvih. In gotovo, kaj se more misliti lepšega in bolj plodonosnega od tega, da profesorji in dijaki skupaj žrtujejo muzam krasnim boginjam.“

„Gospôda! Zares bližali ste se duhu klasičnih Grkov, in v duhu izobraženih narodov slavite spomin neumrlega Vodnika našega. To ste že tretjikrat storili v Gorici in nocoj po načinu, ki je dokaz izobraženega okusa, zatoraj kličemo zbrani gostje: živila goriška gimnazija, slava gosp. profesorju Rebecu!“

Iz Kočevja. — Ker se je gosp. Jožef Kren odpovedal županovanju, je bil gosp. France Fortuna,

hišni posestnik in trgovec, voljen za župana našega mesta.

Iz Kranja. V čitalnični naši dvorani bode pustno nedeljo (ob 8. zvečer) maskiran ples. Vsaka oseba mora imeti vstopnico, plača 50 kr. vstopnine, in dobi na kasi loz, s katerim igra na dobitke, ki se bodo po polnoči srečkali. Prva številka dobi cesarsk cekin. Plesalci in plesalke pridejo v maskari, vsi drugi saj s kakim znamenjem, če ne, plačajo 50 kr. kazni. — K tej veselici vljudno vabi odbor.

Iz Ljubljane. „Novice“ so naznanile unidan pismo grofa Potočkega, novega c. kr. ministra za kmetijstvo, s katerim je družbi kmetijski kranjski naznanil nastop svoje službe. Naj naznanijo zdaj tudi odgovor, ki ga je družba 8. dne t. m. poslala gosp. ministru.

Zahvalivši se gospodu ministru najpred za prijazni dopis od 12. dne u. m. in za dovoljenje, da se družba sme v vseh kmetijskih zadevah z odkritosrčno besedo obrniti do njega, nadaljuje svoje pismo tako-le: „Kmetijska družba se bode tega dovoljenja radostno posluževala in gotovo bode mnogokrat priliko imela prositi Vašo Prezvzišenost krepke podpore v kmetijskih in gozdnarskih zadevah.“

„Ako boste, prevzvišeni Gospod, našli, da je kmetijstvo in gozdnarstvo kranjsko zaostalo za nekaterimi družimi deželami, gotovo ne boste prezrli tega, da — če tudi kmetijstvo povsod težko breme nosi — je v primeri z družimi deželami posebno naša dežela čez pravico preobležena z zemljiščinimi davki, zoper ktere se je deželni zbor kranjski že večkrat in prav glasno pritožil. Taki silni davki pa so môra, ktera tlači kmetijstvo, da se ne more povzdigniti v napredek, kakoršnega tirja sedanji čas. K temu dohaja še ta nezgoda, da za časa Francozov so se kmetijstva razdrobila v tako majhne kose, da so posestva naša večidel tako majhna kakor skorej nikjer drugej; to pa spet dela, da obilno pridelovanje živinske krme (in živinoreja ima naši deželi stati blizo v prvi vrsti) in kupčijskih sadežev na tacihi malih poljih ni mogoče. Ako v tacihi okoliščinah, ko kmetijstvo kranjsko mamijo te nadloge in skrbi, kmet naš nima prave srčnosti, da bi z veseljem napredoval v kmetijstvu in gozdnarstvu, kdo mu more to zameriti?“

„Al tudi pomočkov mu je manjkalo v napredek. Dežela naša, kateri se je vzelo premoženje, ni môgla mu napraviti učilnic za kmetijstvo in ne bode jih zdatno môgla tako dolgo, dokler se jej ne povrne njeno premoženje. Kmetijska družba sama je napéla vse moči, da je pred nekimi leti osnovala kmetijsko šolo, pa tudi šolo za podučevanje kovačev in živinozdravniških učencev, katerih obojih dežela krvavo potrebuje, ker so v tesni zvezi s pridom kmetijskim. Zavoljo pomanjkanja pripomočkov je prestala kmetijska šola.“

„Vi, prevzvišeni Gospod, v svojem pismu po pravici pravite, da je kmetijski stan prevažni stan v cesarstvu našem, kjer se 3 četrtine prebivalcev pečajo z obdelovanjem zemlje. Po takem pa tudi poznate rane vse, za katerimi boleha kmetijstvo in gozdnarstvo in ktere celiti je neobhodna dolžnost tudi vladi, sicer propadata ta dva stebra (kmetijstvo in gozdnarstvo) čedalje bolj, siromaštva bode čedalje več, in po vsem tem žuga državi sami pogubljiva nevarnost.“

„S trdnim prepričanjem, da Prezvzišenost Vaša vse to vé in pozná, združuje pa spoštljivo podpisani glavni odbor c. k. kmetijske družbe kranjske tudi popolno zaupanje, da boste vse storili kar koli je mogoče, da se kmetijstvo v Avstrii spravi na bolji stan, kateri mu tako neobhodno potreben.“

— Gospod deželni predsednik Conrad pl. Eybesfeld se je včeraj podal na Dunaj.

— Gosp. Jan. Kaprec, bivši namestnik c. k. državnega pravdnika v Ljubljani, je imenovan za svetovaleca c. k. deželne sodnije ljubljanske. To imenovanje je bilo z občno zadovoljnostjo sprejeto.

— (*Kranjskim kmetiškim posestnikom na znanje.*) C. k. vojaško oskrbstvo (Verpflegsamt) v Ljubljani je naznanilo kmetijski družbi, da hoče za vojaške potrebe kupiti pšenice in rži, ako je to žito po lastnosti in ceni tako, kakor ga želi ta komisija. Kdor tedaj naših kmetov še ima pšenice in rži, naj ju brž ponudi gori imenovanemu oskrbnemu uredu in mu naznani, koliko je ima in po čim.

— Žalostno novico smo dobili iz severne Amerike, da je naš prečastiti rojak gospod Friderik Baraga, škof v Marquetti misijonstva zgornjega Michiganskega v severni Ameriki, 20. dan januarja umrl. Blagi gospod je prve dni imenovanega meseca nevarno zbolel; vendar si tudi v boleznih ni dal mirú; v mestice Negaune-u, kjer so začeli delati cerkvico, se je dal 4 ure deleč nesti, da je s svojo pričujočnostjo (govoriti ni mogel več) navdušil ljudstvo k daljnemu delu. Baraga, sin posestnika trebanske grajščine, je bil 1797. l. v Dobrnichah poleg Trebna rojen; namenil se je učiti pravoslovja, al ga ni veselilo; 1823. leta je bil za mašnika posvečen. 1830. leta je šel za misijonarja v Ameriko, kjer je v različnih krajih nevtrudljivo delal za razširjenje katoliške vere med indijanskimi narodi. Spisal je v indijanskem, francozskem, angležkem in slovenskem jeziku več knjig. V indijanskem jeziku 1843. leta izdana molitvena knjiga pod naslovom: „Gete dibadjimowin, gaie dach nitam mekate-okwanaieg ogagikwewiniwan. Laidach, (Illyrie, Autriche.) Joseph Blasnik ogimasinakisan mandan masinaigan. 1843“ se je tiskala v Blaznikovi tiskarnici in sicer tako izvrstno, da ga je rajni škof še posebno pohvalil, ker ne enega pogrška ni našel v tej 9 pól debeli knjigi, ktera ima tako dolge besede, da nekatere štejejo po 27 črk, v celi knjigi pa ni ne r ne u. — Škofija njegova ima 32 cerkev (vse so lesene), 18 postáj (štacijonov), 18 duhovnov (10 Avstrijanov, Nemcev in Slovanov), 20.000 katoličanov (Ircev, Nemcev, Francozov in Indijanov), 5 samostanov nunskih itd. Ko je Baraga škof postal v novi, od škofije Detroitške odcepljeni škofii Marquettski, je celó malo pomočnikov, cerkvá in vernih duš našel (Detroitska škofija še dandanes le 70 duhovnov šteje za 150.000 katoličanov različnih narodov); izprva je Baraga le 3 pomočnike imel; blizo čez 2 leti potem je imel 11 duhovnov, 13 lesenih cerkvá, 8 šol in le 5700 katoličanov. Neumrlo ostane njegovo ime vsem časom!

— (*Društvo „Sokol.“*) V nedeljo 16. dne t. m. je imel „Sokol“ svoj prvi véliki zbor, kterege se je udeležilo blizo 70 gospodov; vlado je zastopal mestni svetovalec gosp. Guttman. Po nagovoru dr. Karola Bleiweisa kot člana osnovalnega odbora je pozdravil komisar g. Guttman skupščino v imenu mestne gosposke. Dalja debata se je sukala o §. 10. novih pravil, kajti ta §. ne daje pravice, občnemu zboru voliti starosto (predsednika) in namestnika, ampak le 9 odbornikov, ki potem izmed sebe volijo ona glavarja; s tem §. pa, ker preveč omejuje pravico občnega zbora, velika zborova večina ni bila zadovoljna. Sklenilo se je tedaj po živih razpravah, da se po sedanjih pravilih danes voli 9 odbornikov, da pa ti spremejo nalogo, popraviti pravila tako, da občni zbor voli starosto in namestnika, ter tako popravljena predložiti c. k. deželni vladi v potrjenje. Za odbornike „Sokola“ so bili izvoljeni sledeči gospodje: Franjo Ravnikar, Pavel Drahsler, dr. Karol Bleiweis, Peter Graselli, Anton Jentl, Karol

Cvajar, Franjo Drenik, Franjo Levstik in Avgust Kobler. — V prvi odborovi seji je bil začasno izvoljen za starosto gosp. Franjo Ravnikar, za namestnika pa gosp. Karol Cvajar. Sklenilo se je dalje, gospoda Mandiča izvoliti za učitelja telovadstva, in prevzeti njegovo telovadnico; večeri ob pondelkih in četrtekih (ob 1/2 8. uri) so bili odločeni za telovadstvo; učilnica o telovadstvu obrtnijskih in rokodelskih fantov pa se odpre vsako nedeljo popoldne. Ukrenilo se je naposled, da se razpošljejo vabilnice vsem domorodcem, naj bi podpirali to narodno društvo, da se čedalje bolj krepčá in raste ter bode nov steber mili naši domovini. Na zdravje!

— Tukajšnja družba zdravnikov je ravnokar v natisu po nasvetu dr. Gausterja izdala svoje mnenje, kako naj se prenaredí zavod za najdene (Findlinge), za katero jo je deželni odbor prašal. Delo je hvalevredno, in družba s tem spet spričuje, da kaj več zmore kakor le — časnike brati.

— V poslednjem našem listu grajano glediščino igro „Die Mönche“ je c. k. deželno predsedništvo prepovedalo, da se ne sme v ljubljanskem gledišču več igrati, in tako je zadostilo zahtevam velike večine ljubljanskih prebivalcev. Dopisniku v „N. Presse“ pa, ki bi morebiti celó Adama in Evo, kakor sta bila predno sta grešila, rad videl na gledišču, in ki se je te dni grozil nad tem, da se glediščine igre pod cenzúro stavijo, in zatega del obira „klerikalne“ deželne odbornike, moremo povedati, da ves deželni odbor je enoglasno sodil tako, da takošne igre pri nas ne smejo na javni oder. Ako jih „Presserji“ hočejo videti, naj potujejo — v Beč in ostanejo zunaj.

— (*Postano.*) Nekoliko let je, od kar so se ljudje po Kranjskem začeli jako zavarovati zoper ogenj. K temu napredku je jako pripomogla prečestita duhovščina, ki vedno izpodbuja, da bi se zavarovali ljudje, katerim razlaga, kolika dobrota je zavarovanje. Ta vesela prikazen pa tudi pričuje, kako delavno in vestno ravnajo razne avstrijske zavarovalnice. Med novjšimi zavarovalnicami se je peštanska zavarovalnica zeló priljubila. Da se je pa ta naprava tako čudovito hitro razširila, k temu so pomagali delavni in spoštovani opravniki, kateri so po vseh večih krajih naše dežele, potem nizke premije in hitro plačilo, kadar se škoda zgodi. Na občno korist je zeló želeli, da bi se taka naprava razprostranila, kar je mogoče, to je, da bi našla po deželi povsod podporo, ker potem bi tem laže in hitreje izpolnjevala svoje dolžnosti. Ne more se dovolj preporečati, da bi gospodarji zavarovali poslopja, kmetijsko orodje ter napravo, drugo premično blago in žitne pridelke, ker zavarovalna polica je najtrdneji jez ognju, ki nikoli ni pokojen.

Fr. Drénik, glavni agent.

— Ako še konec marca nastopi viharno zimsko vreme sè snegom, pravi pregovor slovenski o vremenu, da „sušec z repom vije.“ Gledé na veselice letošnjega pusta moremo reči, da „svečan z repom vije“, — tako mogočno karneval, slovó jemaje, vodi svoj regiment zadnje dni. Med privatnimi veselicami gré odločno prvo mesto vzlásti mladini namenjenemu krasnemu plesu pri gospodu c. k. deželnemu predsedniku. Za javnimi plesi v kazini in na strelišču tudi čitalnica naša ni zaostala, ktera je v dvorani svoji preteklo nedeljo zbrala prav odlično množico, ki se je radovala v različnih, vzlásti národnih plesih. Da bode tudi večernica prihodnje (pustne) nedelje v čitalnični dvorani živovesela, to pričuje že pustna pratika sama ob sebi. Zvonec med vsemi pustnicami pa bode gotovo nosel pustni terek v čitalnici, kjer pevski zbor napravi veselico v maškarah, kakor slišimo, nenavadno izvrstno.

— V včerajšnji seji ljubljanske hranilnice je stavil predlog gosp. Trpinec, naj bi se na pomoč tukajšni bolnišnici za otroke namesti 100 gold. dalo 1000 gold., da bi se mōgla dozidati hiša in tako tudi olepšalo mesto na tem kraju. Gosp. Guttman je gorko podpiral Trpinčev predlog, Stedry, dr. Rudolf in dr. Zupan sta ga podbijala, da milostni predlog žalibog! ni milosti našel.

— (*Gospodom trgovcem, obrtnikom in fužinarjem na Kranjskem.*) Dragi rojaki! Treba bode voliti za kupčijsko in obrtnijsko zbornico. Kakor pri prejšnjih volitvah, tako se tudi zdaj obrača zaupljivo podpisani odbor do Vas volilcev!

Kupčijska zbornica mora po vseh potih delati v duhu napredka, omike in pravice. Ona mora po vsi moči skrbeti, da se obrtnijska in trgovska delavnost ne preoblojuje z davki, da se domača obrtnija povzdigne, da se jej odpró nove poti za spečevanje blaga, in se z rokodelskimi narodnimi učilnicami pospešuje poduk, omika in tedaj premožnost. Kupčijska zbornica se je trudila v tem smislu delati in zadovoljno se poziva na dosežke, akoravno se ne more tajiti, da še veliko izpeljave čaka, kar pa deloma sami zbornici tudi ni mogoče doseči. Ona je prva obudila misel važne železnice ljubljansko-belaške in lahko se danes upa, da se bode ta misel kmalu vresničila.

Vlada je po prizadevanji zbornice potrdila, da se je razširila volilna pravica.

Zbornica je velika podpornica obrtnijskim šolam, čeravno so nje dohodki majheni, in kmalu bode pri njenem varčnem gospodarjenji pobotala ves dolg, ki ga je prevzela pred dvema letoma.

Kupčijska zbornica ima tudi važne pravice. Ona svetuje vodjem v bankni podružnici in prisednikom kupčijske sodnije; ona ima pravico, da vse, kar zapazi v obrtnijskih zadevah, naznanja vladi, ktera jo tudi vpraša za njeno mnenje. Ona voli tudi dva zagovornika za trgovski in obrtnijski stan v kranjski deželni zbor.

Gotovo važna je tedaj kupčijska zbornica. Da pa ta zbornica more spešno delati, je treba, da se izvolijo možjé, ki poznajo in ljubijo domovino, ki zraven tega, da na tanko vedó vse, česar nam je treba, so tudi zmōžni, da to, kar zapazijo, naznanijo, in ki brez strahú in boječnosti delajo za resnico, pravico in napredek.

Menimo, da take možé priporočujemo v naslednjem zapisku, ki smo ga načrtali po skrbnem posvetovanji in kar moč z ozirom na vse okoliščine.

Kupčijska zbornica zastopa kupčijski in obrtnijski stan cele dežele, zato je gotovo hasnovito, da se tudi v njeni obrtniki volijo za svetovalce. Med sledeče kandidate sta toraj tudi vpisana dva zastopnika z dežele, veljavna in spoštovana župana naj večih krajev gorenske in notranjske strani. Škoda da se zarad pomanjkljivosti v potni zvezi zdaj še ne more noben obrtnik iz te strani priporočati.

Volilce pa, da je njih volilni list veljaven, opominjamo še posebno sledečega: Vsak volilec naj se posluži pri volitvi glasovnice, ktera je tudi izkaznica. Na to glasovnico naj zapiše imena vseh 12 mož, ktere voli, in potem naj jo z lastno roko podpiše, ali če pisati ne zná, podkriža; če pa glasovnico podkriža, morate se tudi dve priči podpisati, in tista priča, ki ime volilca podpiše, se mora podpisati s pristavkom, da je „pisavec imena.“ Vsaka glasovnica se posebej pošlje in sicer zapečatená vsaj do 16. dne prihodnjega meseca sušca c. k. davkarski gosposki svojega

okraja ali pa volilni komisiji kupčijske in obrtnijske zbornice v Ljubljano.

Dragi rojaki! Vdeležite se prav vsi pri tej volitvi in volite brez vsega osebnega mnenja enoglasno teh 12 mož, ki vam jih tukaj živo priporočujemo, namreč

za trgovski oddelek:

gospoda V. C. Zupana, trgovca v Ljubljani,
 „ Jožefa Kušarja, „
 „ Andreja Lavrenčiča, trgovca v Postojni,
 „ Matevža Pirca, trgovca v Kranji.

Za njih namestnika:

gospoda Karola Cvajerja, trgovca v Ljubljani,
 „ Vaso Petričiča, „ „

Za obrtnijski oddelek:

gospoda Jožefa Blaznika, lastnika tiskarnice v Ljubljani,
 „ Janeza N. Horaka, rokovičarja v Ljubljani,
 „ Franca Malija, usnjarskega fabrikanta v Ljubljani,
 „ Jožefa Strcelba, svečarja v Ljubljani.

Za njih namestnika:

gospoda Matevža Šreinerja v Ljubljani.

Za fužinski oddelek:

gospoda Janeza Tomana, fužinarja v Kamnigoricah.
 Odbor zastopnikov kupčijskega
 in obrtnijskega napredka.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Političnih važnih dogodob v preteklem tednu ni bilo. Državni zbor dunajski je obravnaval prošnjo českich pivarjev (olarjev), naj bi se davek za pivo (ol) znižal. Minister denarstva je nasprotoval, češ, da potem državni dohodki pridejo na škodo. Poslanec Ryger je dokazal, da na Ogerskem se od vedra plačuje tega davka le po 85 kr., pri nas pa 1 gold. 20 kr. Naposled je obveljal predlog: naj vlada prihodnjemu zboru predloži postavo, po kateri se pivni davek vredi po pravilih colne in kupčijske zveze z Ogersko. 3 ministri (Herbst, Giskra, Berger) so glasovali za ta predlog, 3 (Brestl, Plener in Taffe) pa zoper. Vse se je čudilo tej ministerski — edinosti! — Delegacija državnega zbora je dovršila posvetovanje o stroških cesarjeve kancelije, in predsedniku naročila, naj sklepe njene izroči ogerski delegaciji. — Minister denarstva dr. Brestl potrebuje denarja; kje ga bode iskal, se še prav ne vé; najbolj neki meri na to, da bi se na premoženje naložil davek (Vermögenssteuer). Po takem tedaj zemljišni, hišni ali obrtnijski davek, po tem davek od dohodkov — vrh tega pa še davek od premoženja! — Grof Krivelli, zastopnik avstrijske vlade, je nedavno papeževi vladi izročil načrt, po katerem naj bi se konkordat preuredil. Kardinal Antonelli mu je odgovoril, da na tej podlagi porazumljenje ne bo mogoče.

Listnica vredništva. Gosp. F. Sav. K. v R: Matičine knjige so Vam kakor vsem trž. udom bile poslana v Trst, kjer ste se vpisali, po poverjeniku gosp. Ferk. Krsniku; pri njem v Ščitom. Vilharjevi štacuni poprašajte.

Kursi na Dunaji 18. februarja.

5% metaliki 57 fl. 40 kr. Ažijo srebra 115 fl. 75 kr.
 Narodno posojilo 66 fl. — kr. Cekini 5 fl. 61 kr.